

Lee Child

Timpul trecut

Traducere din engleză de Constantin Dumitru-Palcus

Jack Reacher a prins ultimele raze ale soarelui de vară într-un orașel de pe coasta statului Maine, iar apoi, asemenea păsărilor de pe cerul de deasupra lui, și-a început îndelungata migrație spre sud. Dar nu direct de-a lungul coastei. Nu avea de gând să procedeze ca grangurii, presurele, prigiile și minusculii colibri cu gât rubiniu. În schimb, s-a hotărât să o ia pe un traseu diagonal, spre sud-vest, din colțul din dreapta sus al țării spre cel din stânga jos, poate prin Syracuse, Cincinnati, St. Louis, Oklahoma City și Albuquerque, apoi mai departe până în San Diego. Care, pentru un fost membru al armatei de uscat ca Reacher, era puțin cam prea plin de oameni din marina militară, dar altfel putea fi considerat un loc excelent în care să-și petreacă iarna.

Avea să fie o călătorie epică, pe care n-o mai făcuse de ani de zile.

Era nerăbdător să pornească la drum.

Dar n-a ajuns departe.

A mers pe jos cam un kilometru și jumătate și a ajuns la o șosea districtuală, unde s-a oprit să facă autostopul.

Era un bărbat înalt, de peste 1,95 metri încălțat, clădit ca un tanc, numai oase și mușchi, nu cine știe ce arătos, niciodată bine îmbrăcat, de obicei cam neîngrijit. O apariție nu tocmai atrăgătoare. Ca întotdeauna, cei mai mulți șoferi încetineau, îi aruncau o privire și își vedeau de drum. Prima mașină pregătită să-și încerce norocul cu el a apărut după patruzeci de minute. Era un combi Subaru vechi de un an, condus de un tip zvelt, de vârstă mijlocie, în pantaloni sport și cămașă apretată. Îmbrăcat de nevastă, își zise Reacher. Individul purta verighetă. Dar, sub îmbrăcămintea de calitate, se ascundea un corp de muncitor. O ceafă lată și degete groase, roșii la încheieturi. Faptul că era șef peste ceva îl făcea să fie ușor surprins și nu prea entuziasmat de situație, reflectă Reacher. Genul de om care o ia de jos, de la săpatul gropilor de stâlpi, și ajunge să aibă o firmă de construit garduri.

Bănuiala lui Reacher se adeveri. Din conversația inițială reieșea că tipul începuse cu nimic altceva decât propriul nume și ciocanul de dulgher de la taică-su, iar acum era patron de firmă de construcții, răspunzător de munca a patruzeci de inși, dar și de speranțele și visurile mai multor clienți. Își încheie istorisirea cu o mică grimasă, un amestec de modestie de yankeu și perplexitate sinceră. Ca și cum ar fi vrut să spună: îți vine să crezi? Atenție la detalii, își zise Reacher. Avea lângă el un tip foarte bine organizat, plin de idei, remedii, maxime și convingeri ferme, una dintre ele fiind ca, la sfârșitul verii, să se țină cât mai departe de Route One și de I-95, și de fapt să plece de-a binelea din Maine cât mai repede cu putință, ceea ce însemna într-un timp scurt și pieziș, pe Route Two, direct spre vest în New Hampshire. Către un loc aflat puțin mai la sud de Berlin, unde tipul știa mai

multe drumuri lăturalnice care aveau să-i ducă la Boston mai rapid decât orice alt traseu. Căci acolo se ducea tipul, la o ședință despre blaturi din marmură pentru bucătării. Reacher era mulțumit. Bostonul era cât se poate de potrivit ca punct de plecare. Chiar foarte potrivit. De acolo putea să ajungă direct la Syracuse. După care era simplu să ajungă la Cincinnati, via Rochester, Buffalo și Cleveland. Poate chiar trecând prin Akron, Ohio. Reacher fusese și în locuri mai rele. Mai ales cât timp fusese militar.

N-au mai ajuns în Boston.

Tipul a primit un apel pe mobil, după vreo cincizeci de minute de mers spre sud pe mai sus-pomenitele drumuri lăturalnice din New Hampshire. Care erau exact conform așteptărilor. Reacher trebui să admită că planul individului era beton. Nici pic de trafic, nici ambuteiaje, nici întâzieri. Mașina rula lejer, cu o sută de kilometri pe oră. Până când a sunat telefonul. Era conectat la radioul mașinii și pe ecranul de navigație apărui un nume, însoțit de o mică poză, ca ajutor vizual, în acest caz un bărbat roșu la față, cu cască de protecție pe cap și ținând în mâini un clipboard. Vreun maestru de șantier. Tipul de la volan apăsă un buton și un fâșâit de telefon umplu mașina, venind dinspre toate difuzoarele, ca la o instalație sonoră surround.

Tipul de la volan vorbi către stâlpul parbrizului:

— Sper să fie o veste bună.

N-a fost. Era ceva legat de un inspector de la departamentul municipal de construcții și căptușeala metalică a unui coș de gaz de deasupra unui șemineu aflat într-un hol de la intrare, care fusese izolat corespunzător, strict conform specificațiilor, doar că acest lucru nu putea fi dovedit vizual fără dărâmarea zidăriei din piatră, care în

acel moment era aproape terminată, pe cele trei nive-luri, iar zidarii fuseseră deja antamați pentru altă lucrare de săptămâna următoare. Alternativa ar fi însemnat să distrugă elementele prefabricate din lemn de nuc din sufragerie, din cealaltă parte a hornului, sau panourile din lemn ale dulapului de deasupra, care erau din lemn de trandafir și mai complicate, însă inspectorul se arătase neînduplecat, vrând să vadă lucrarea cu ochii lui.

Tipul de la volan aruncă o privire spre Reacher și spuse:

- Despre care inspector e vorba?
- Cel nou, spuse individul de la telefon.
- Știe c-o să primească un curcan de Ziua Recunoștinței?
- I-am spus că în treaba asta suntem toți de aceeași parte a baricadei.

Tipul de la volan privi din nou spre Reacher, ca și cum ar fi cerut o aprobare sau scuze, ori poate și una, și alta, apoi se întoarse cu fața înainte și zise:

- I-ai oferit bani?
- Cinci sutare. N-a vrut să-i ia.

Apoi telefonul rămase fără semnal. Sunetul era neclar, ca de la un robot care se îneacă într-o piscină, și deodată nu se mai auzi nimic. Pe ecran scria că aparatul caută semnalul.

Mașina mergea mai departe.

— De ce-ar vrea cineva să-și instaleze un șemineu în holul de la intrare? întrebă Reacher.

- E mai primitiv așa, răspunse tipul de la volan.
- Eu cred că, din perspectivă istorică, rolul lui era defensiv, de respingere. Ca un foc de tabără aprins la gura peșterii. Intenția era să îndepărteze animalele de pradă.
- Trebuie să mă-ntorc, spuse tipul. Îmi pare rău.

Încetini și trase mașina pe dreapta. Singuri cuc, pe drumuri lăturalnice. Nu se vedea nicio altă mașină. Pe ecran, căutarea semnalului continua.

- Sunt nevoit să te las aici, spuse tipul. E bine așa?
- Nicio problemă, spuse Reacher. M-ai ajutat să parcurg o parte din drum și pentru asta îți mulțumesc.
- Pentru puțin.
- Al cui e dulapul din lemn de trandafir?
- Al lui.
- Taie o gaură mare în el și arată-i inspectorului ce vrea să vadă. Pe urmă, îi dai clientului cinci motive de bun-simț pentru care ar trebui să-și instaleze un seif încastrat în zid. Poate că-i un ins care chiar vrea un seif în zid. Poate că nu știe asta încă, dar un om care vrea să aibă în hol un șemineu sigur vrea un seif în dormitor. Asta-i cât se poate de sigur. E natura umană. O să faci un profit. Poți să-l încarci la factură cu timpul necesar tăierii găurii.
- Și tu lucrezi în construcții?
- Am fost polițist militar.
- Aha, făcu individul.

Reacher deschise portiera și coborî din mașină, apoi se îndepărtă suficient ca să-i lase tipului spațiu să întoarcă mașina, pe lățimea șoselei, ca apoi să se ducă în direcția din care venise. Ceea ce individul și făcu, însoțindu-și manevrele cu un gest scurt, pe care Reacher îl interpretează drept un fel de urare de noroc tristă. După care se făcu tot mai mic în depărtare, iar Reacher se întoarse și continuă să meargă spre sud, în direcția dorită. Ori de câte ori era posibil, îi plăcea să se miște cu elan înainte. Drumul pe care se afla avea două benzi de circulație, era îndeajuns de lat, bine întreținut, cu câte-o curbă ici și colo, cu urcușuri și coborâșuri line. Dar nu ridica niciun fel de

problemă pentru o mașină modernă. Subaru se deplasase lejer cu suta la oră. Și totuși, nu era deloc trafic. Nici din față, nici din spate nu venea nimic. Liniște totală. Doar oftatul vântului în copaci și zumzăitul abia perceptibil al căldurii emanate de asfalt.

Reacher continuă să meargă.

După vreo trei kilometri, drumul pe care se afla coti ușor la stânga și un nou drum, la fel de lat și cu aspect identic, se ramifică spre dreapta. Nu era tocmai o cotitură. Mai degrabă o variantă similară. O bifurcație clasică. Tragi ușor de volan la stânga sau la dreapta. Tu alegi. Ambele opțiuni se făceau nevăzute printre niște arbori atât de impunători, încât pe alocuri alcătuiau un tunel.

Era acolo și un indicator rutier.

Pe săgeata orientată spre stânga scria Portsmouth, iar pe cea îndreptată spre dreapta scria Laconia. Dar varianta spre dreapta era scrisă cu litere mai mici, iar săgeata era mai mică, ca și cum Laconia era mai puțin importantă decât Portsmouth. Doar o cale de acces secundară, în ciuda faptului că drumul avea aceeași dimensiune.

Laconia, New Hampshire.

Un nume pe care Reacher îl cunoștea. Îl văzuse pe tot felul de documente ce țineau de istoricul familiei sale și îl auzise pomenit din când în când. Era locul în care se născuse tatăl lui, decedat, și unde crescuse până când evadase la vârsta de șaptesprezece ani ca să se înroleze în Corpul de Marină. Așa spunea, în termen vagi, legenda de familie. Fără să precizeze din ce anume evadase.

Cert e că nu s-a mai întors. Nici o singură dată. Reacher avea să se nască după mai bine de cincisprezece ani, moment în care Laconia devenise un detaliu mort al

unui trecut îndepărtat, la fel de îndepărtat ca Teritoriul Dakota, unde se spunea că trăise și muncise nu știu ce strămoș de demult. Nimeni din familie nu se duse în niciunul dintre aceste locuri. Fără vizite. Bunicii muriseră de tineri și rareori erau pomeniți. După toate aparențele, nu existau mătuși, unchi sau veri ori alte rude îndepărtate. Un fapt improbabil din punct de vedere statistic, care sugera o ruptură de vreun fel sau altul. Dar nimeni în afară de tatăl său nu avea vreo informație reală și nimeni nu încercase vreodată să obțină așa ceva de la el. Unele lucruri nu erau discutate în familiile pușcașilor marini. Mult mai târziu, fratele lui Reacher, Joe, ajuns între timp căpitan în armată și detașat undeva în nord, spusese ceva despre o încercare de a găsi vechea reședință a familiei, dar intenția lui nu se concretizase. Probabil că și Reacher spusese același lucru, din când în când. Dar nici el nu ajunsese vreodată acolo.

Stânga sau dreapta. Alegerea îi aparținea.

Portsmouth ar fi fost o variantă mai bună. Avea autostrăzi, autoturisme și autobuze. De acolo putea ajunge direct la Boston. San Diego îl chema ademenitor. În curând, frigul avea să pună stăpânire pe regiunea nord-estică.

Dar ce însemna o zi în plus?

Păși spre dreapta și alese drumul care ducea spre Laconia.

În aceeași după-amiază târzie, la aproape cincizeci de kilometri distanță, o Honda Civic foarte obosită, condusă de Shorty Fleck, un tânăr de douăzeci și cinci de ani, se îndrepta spre sud pe un alt drum lăturalnic. În dreapta lui stătea o tânără de douăzeci și cinci de ani, pe nume Patty Sundstrom. Erau iubiți, amândoi născuți și

crescuți în Saint Leonard, un orașel îndepărtat din New Brunswick, Canada. Prea multe nu se întâmplau acolo. Cea mai importantă veste din memoria recentă era veche de zece ani, când un camion care transporta 12 milioane de albine s-a răsturnat într-o curbă. Ziarul local a relatat cu mândrie că accidentul fusese primul de acest fel în New Brunswick. Patty lucra la un gater. Era nepoata unui ins din Minnesota care fugise în nord în urmă cu o jumătate de secol, ca să scape de înrolarea pentru Vietnam. Shorty era fermier, cultiva cartofi. Familia lui trăise în Canada dintotdeauna. Și nu era prea scund. Poate că fusese cândva, în copilărie. Dar acum se gândea că era ceea ce orice om care s-ar fi uitat la el ar fi considerat a fi un bărbat de înălțime medie.

Încercam să ajungă fără nicio oprire din Saint Leonard în New York City. Ceea ce, după orice standard, era o întreprindere dificilă. Dar li s-a părut că, procedând astfel, ar fi obținut un mare avantaj. Aveau ceva de vândut în oraș și, dacă ar fi economisit costul unei nopți la hotel, și-ar fi maximizat profitul. Își planificaseră traseul, ocolind pe la vest ca să evite vilegiaturiștii care se întorceau acasă de pe plaje, mergând pe drumuri lăturalnice, Patty ținând degetul bont pe o hartă și privind în față ca să detecteze curbele și indicatoarele. Calculele făcute pe hârtie îi convinseseră că era un curs de acțiune fezabil.

Atât doar că porniseră la drum mai târziu decât ar fi vrut, din cauza lipsei de organizare, dar în special din pricina bateriei îmbătrânite a mașinii, căreia nu-i erau pe plac temperaturile autumnale scăzute aduse de vântul ce bătea dinspre insula Prince Edward. Întârzierea i-a făcut să aștepte la o coadă lungă la granița cu Statele Unite, după care Honda a început să se încingă, astfel

că, o lungă porțiune de drum, au fost nevoiți să mențină viteza sub 80 de kilometri pe oră.

Erau obosiți.

Și înfometati, și însetați și aveau nevoie de o baie, și orele erau înaintate, și erau în întârziere. Și frustrați. Honda se supraîncălzea din nou. Acul indicatorului se apropia de zona roșie. De sub capotă se auzea un zdrăngănit strident. Poate că uleiul scăzuse sub nivel. N-aveai cum să-ți dai seama. De doi ani și jumătate, toate luminițele de pe bord stăteau aprinse încontinuu.

— Ce-i în față? întrebă Shorty.

— Nimic, spuse Patty.

Ținea degetul pe o linie roșie șerpuită, marcată cu un număr din trei cifre, care trecea de la nord la sud printr-o formă neregulată și colorată în verde pal. O zonă împădurită. Care se potrivea cu ceea ce se vedea pe geam. Nemișcați și negri, copacii se aplecau înspre drum, împovărați de frunzișul greu de sfârșit de vară. Harta arăta ici-colo câte un păienjeniș de linii subțiri și roșii, ca niște vinișoare pe piciorul unei bătrâne, care probabil că reprezentau drumuri ce duceau undeva, dar nu către vreo localitate mai răsărită. Nici către vreun loc în care să găsească un atelier mecanic, ulei de motor sau apă pentru radiator. Cea mai bună variantă era cam la treizeci de minute în față, ușor spre est față de sud, un oraș cu numele tipărit cu litere nu foarte mici și semi-aldine, ceea ce însemna că trebuia să aibă măcar o benzinărie. Se numea Laconia.

— Crezi că mai putem să mergem 30 de kilometri? întrebă Patty.

Între timp, acul intrase cu totul în zona roșie.

— Poate, zise Shorty. Dacă mergem pe jos ultimii 29 de kilometri.

Încetini mașina și continuă să ruleze apăsând foarte ușor pe accelerație, producând mai puțină căldură nouă în interiorul motorului, dar micșorând, totodată, fluxul de aer prin ventilatorul radiatorului, așa încât căldura veche nu putea fi disipată atât de repede. Prin urmare, pe termen scurt, indicatorul de temperatură continuă să urce. Patty își mișca degetul pe hartă, ținând pasul cu viteza estimată de deplasare. În fața lor, dinspre dreapta, venea o vinișoară din păienjeniș. O linie subțire ce șerpuia prin cerneala verde spre o destinație aflată cam la trei centimetri mai încolo. Fără șuieratul aerului de la geamul neetanș, putea să audă zgomotele motorului, o ciorovăială de clănțănituri și scrâșnete. Care se întetea.

Deodată, văzu pe dreapta gura drumului îngust. Vinișoara din păienjeniș, apărută la țanc. Dar părea mai mult un tunel decât un drum. Era întuneric înăuntru. Crengile copacilor se împreunau deasupra lor. La intrare, pe un stâlp deformat de îngheț, era bătută în cuie o scândură pe care cineva prinsese niște litere ornamentale din plastic și o săgeată îndreptată spre tunel. Literele alcătuiau cuvântul *Motel*.

— Să mergem? întrebă ea.

Mașina îi răspunse. Acul indicatorului de temperatură ajunsese în zona STOP. Shorty simțea căldura în gambe. Motorul era încins de-a binelea. Timp de o secundă se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar continua să meargă. Auzise și el povești despre motoare de mașină care explodau și se topeau. Cu siguranță că acestea erau niște figuri de stil. N-avea cum să se producă o băltoacă de metal topit. Nici să aibă loc o explozie reală. Motorul va înceta pur și simplu să mai funcționeze, va amuți. Sau se va bloca. Mașina va încetini lin și se va opri.

Iar asta, la dracu-n praznic, unde nu e trafic și nu e semnal de mobil.

— N-avem de-ales, spuse el și frână ca să cotească la intrarea în tunel.

De aproape se vedea că literele din plastic de pe indicator fuseseră vopsite cu auriu, cu o pensulă subțire și o mână fermă, ca o promisiune că motelul era un loc de clasă înaltă. Exista și un al doilea indicator, pentru șoferii care veneau din sens opus.

— OK? întrebă Shorty.

În tunel aerul era răcoros. Temperatura era cu cel puțin cinci grade mai scăzută decât pe drumul principal. Pe marginile drumului, frunzișul putred din toamna trecută se contopise cu noroiul ultimei ierni.

— OK? întrebă Shorty din nou.

Trecură peste un cablu întins de-a curmezișul drumului. O chestie cauciucată, groasă cam cât un furtun de grădină. Cum aveau pe la benzinării, ca să facă să sune un clopoțel în gheretă, care îl anunța pe băiatul dinăuntru să iasă ca să te ajute.

Patty nu-i răspunse.

— Cât de rău poate fi? zise Shorty. E trecut pe hartă.

— Drumul e trecut.

— Indicatorul era drăguț.

— Așa e, spuse Patty. Era.

Merseră mai departe.